

ตะเคียนทอง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Hopea odorata* Roxb.

วงศ์ : DIPTEROCARPACEAE

ชื่ออื่น : กะกั๊กโกกั๊ก (กะเหรี่ยง เชียงใหม่) แคน (ตะวันออกเฉียงเหนือ เลย) จะเคียน (เหนือ) จูเค้ โซเก (กะเหรี่ยง กาญจนบุรี) ตะเคียนทอง ตะเคียนใหญ่ (ภาคกลาง) ไพร (ละว้า เชียงใหม่)

พรรณไม้ประจำจังหวัด : ปัตตานี

ลักษณะทั่วไป : เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ไม่ผลัดใบ เรือนยอดเป็นพุ่มทึบ กลม หรือรูปเจดีย์ เปลือกหนา สีน้ำตาลดำแตกเป็นสะเก็ด กระพี้สีน้ำตาลอ่อน แก่นสีน้ำตาลอมเหลือง ใบ เป็นใบเดี่ยวรูปไข่แกมรูปหอก หรือรูปดาบ เนื้อใบค่อนข้างหนา ปลายใบเรียว โคนใบมนป้านและเบี้ยว หลังใบมีดุมเกลี้ยง ปลายโค้งแต่ไม่จรดกัน ออกดอกขนาดเล็ก สีขาวออกเป็นช่อยาวตามง่ามใบและปลายกิ่งกลิ่นหอม ผลรูปไข่เกลี้ยง ปลายมนเป็นติ่งคล้ายหนามแหลม ภายในกลีบรองดอกที่ขยายตัวออกเป็นปีก รูปใบพาย

การกระจายพันธุ์ : กระจายพันธุ์กว้างในป่าดิบชื้น ป่าดิบแล้ง ตามที่ราบลุ่มและชุ่มชื้น ตามริมห้วย ริมลำธารทุกภาค ที่ความสูงจากระดับน้ำทะเล 50 - 800 เมตร

ออกดอก : มกราคม - มีนาคม ผลแก่ มีนาคม - มิถุนายน

การขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด

ประโยชน์ : เนื้อไม้ ใช้ทำเครื่องเรือน สะพาน ทำเรือ วงกบประตูหน้าต่าง ชันใช้ผสมน้ำมันทาไม้ ทำน้ำมันชักเงา ใช้ยาเรือ เนื้อไม้ แก้วคุดทะราด แก้วท้องร่วง แก้วเสมหะ แก้วโลหิต แก้วกำเดา สมานแผล แก่นผสมยารักษาเลือดลม แก้ปวดฟัน แก้เหงือกบวม เปลือกต้น คั้นกับเกลือป้องกันฟันหลุดหรือชะล้างแผลเรื้อรัง แก้อักเสบ ห้ามเลือด ดอก ผสมยาทิพย์เกสร ยางแห้ง บดเป็นผง รักษาบาดแผล สมานแผล แก้ท้องเสีย บิด ปิดธาตุ ไฟและน้ำร้อนลวก

